

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Tot són fotos mogudes

Seguim pensant els canvis polítics actuals, els del nostre país però també de tota la resta del món, segons lògiques antigues. Sostinc, doncs, que és impossible analitzar els canvis que ara veiem com havíem après a fer-ho, i que aquests canvis no assenyalen de cap manera els futurs equilibris, sinó les tensions pròpies del moment de convulsió que estem vivint. Però no sabem a quins nous escenaris donaran lloc. Amb regles i cultures polítiques antigues, els partits i les institucions democràtiques han de fer front a uns nous desafiaments per als quals no estan preparats. I els que ens dediquem a analitzar-los sovint ens veiem obligats a recórrer a complexes teories conspiratives per donar sentit al que no passen de ser gesticulacions en una boira de confusió general.

EN LA REALITAT més pròxima tenim el cas d'aquest PSC absolutament desorientat, que ha de fiar tot el seu futur al fracàs total de les aspiracions sobiranistes majoritàries –a les enquestes i al Parlament– dels catalans. Trist horitzó! La seva tradicional capacitat d'acomodació a una societat complexa i nacionalment sotmesa com la catalana se sostenia gràcies a una ambigüitat fundacional en relació al caràcter nacional del país. Era allò que s'expressava metafòricament com “el partit de les dues ànimes”. Però, com deia aquests dies una irònica piulada a la xarxa, el PSC sembla que efectivament acabarà sent un partit on només n'hi quedaran dues, d'ànimes. I en pena.

TANMATEIX, EL CARÀCTER veritablement dramàtic de la crisi dels socialistes rau en el fet que els seus actuals dirigents s'aferren a un model de partit incompatible amb la nova dinàmica social que està guiant el futur del país. Té un punt de crueltat que un partit que concentrava tanta intel·ligència política a l'hora d'estudiar la desafecció, en aquests moments d'hiperpolitització no sigui capaç de comprendre'n la significació profunda. Vull dir que la qüestió ultrapassa de molt el debat independentista, i apunta la decadència d'una estructura incapaç de llegir què passa al seu entorn. L'entrevista que diumenge feia Antoni Bassas a Antonio Balmón és l'expressió diàfana del que estic dient. L'un preguntava pel futur, i l'altre responia des del passat.

JASÉ QUE EL DEBAT independentista ofega tota la resta. Però “tota la resta” no és només ni principalment la qüestió social, sinó la democràtica. El més interessant del que vivim a Catalunya, però també del que viu el món sencer, és que la política s'ha escapat de les institucions que la tenien segrestada.

XAVIER BERTRAL

.....
A Catalunya
i al món sencer,
la política
s'ha escapat de
les institucions
que la tenien
segrestada

Una piulada de 140 caràcters pot portar un membre de l'executiva d'un partit a una comissió de disciplina. Un vídeo furtiu d'un particular pot fer entrar en crisi un model policial. Un soldadet de l'exèrcit més poderós pot filtrar els secrets més ben guardats. La foto d'un radar per excés de velocitat pot fer caure un ministre. Els mails d'un ordinador poden desemmascarar tot un sistema de relacions entre les elits del poder basades en la prevaricació i els favors econòmics.

QUE ALGÚ ENYORI els vells aparells de partit on qui es movia no sortia a la foto, o que hi hagi algun governant que encara cregui que es pot escapar de l'escrutini d'una opinió pública que ja no necessita les preguntes un qüestionari per expressar-se, és que no s'ha adonat que viu atrapat en un món que està a punt d'acabar-se. Les esquerdes en els serveis d'espionatge són poca cosa en una societat que s'ha descarat i que posa enormes dificultats als qui conservaven el poder gràcies al secret. L'amenaça d'un “és impossible” ja fa menys por que l'home del sac. Ara ja totes les fotos són mogudes i, una mica borrosos, ja hi surt tothom.